

Nemzetőr

ÁRA 20 FILLÉR

1944 DECEMBER 23, SZOMBAT

FELELŐS SZERKESZTŐ:
AMBRUS JÓZSEF

HATODIK ÉVFOLYAM 98. SZÁM

Vitéz Heszlényi vezérezredes: Rövidesen visszatérünk történelmi határainkhoz
Hét amerikai hadosztály pusztulása nyugaton

KARÁCSONYI ÜZENET

A Magyar Katona Rádióban elmondta:

AMBRUS JÓZSEF

Bajtárs!

Még néhány perc és megszólalnak a karácsonyi harangok. Zúgó hangjuk a magyar feltámadást hirdeti a vérző magyar föld felett, magyar szenvedések felett, széttépett hazánk felett. Bajtárs! Emlékszel-e még Brianskra, Kolovertre, Ivanovkára, Urivra, vagy Korotojakra? Emlékszel-e még a végtelen, szörnyű orosz éjszakákra, amikor csontfagyasztó szél süvített végtelen hómezők felett és megdermesztette benned még a lelket is az otthoni rögtöl való elszakítottág embertelen gyöttrődése, a sötét reménytelenség? Emlékszel-e még arra a karácsonyra, mely ott köszöntött reánk messzi őrhelyünkön és emlékszel-e, hogyan lestük rádióink hangszórója mellett a hazulról jövő áldott hangokat, mikor néhány egy-egy szófoszlányt, töredéket elkaphattunk a vad, partizán felhívások között?

Végtelen messzeségben vigyáztunk akkor arra, hogy az a szörnyű vér- és lángözön, amely ott a vörös hadak útját mutatta, végig ne seperhessen tiszta falvainkon, hogy a bolsevista szörnyeteg ki ne nyújthassa véres kezét a mi tiszta asszonyaink felé. Emlékszel-e, milyen emberséges szívvel, milyen mély emberi szánalommal fordultunk az orosz lakosság felé, akikhez a szörnyűséges vörös terror után mi vittük el a megbékélést és a nyugalmat? Hányszor gondoltunk arra, hogy az a náció, amely a saját fajtáját olyan mérhetetlen nyomorba taszította, vajjon mit tenne, ha uralmát kiterjeszthetné a mi népünkre.

És amikor hazajöttünk, hogyan hirdettük apostolokként: ez a háború a mi háborúnk és ha a Szovjetunió szennyes söpredékét föl nem fogjuk messze a határoktól, akkor az elborítja hazánk földjét is. Követeltük, hogy minden erőt állítsanak csatáskorba, hogy minden a győzelem érdekében történjék. Új keresztahadjá-

ratot hidettünk, de hasztalan volt minden, mert árulás, ostobaság, tunyaság, úri góg, zsidó cinikosság némított el bennünket és katasztrófa-politikusok döntöttek sorsunk fölött. Döntöttek és egy nemzet jutott a sír szélére.

Azóta a vad, kemény villanások a magyar eget világítják

meg estéről-estére és ágyúdörgés közben ünnepeljük a Megváltó születését. Bajtárs! Ma este, a világot megváltó Istenember születésének éjjelen szembe kell néznünk a sorsunkkal! Fájtánk ősi, mártírius ereje és az Isten irgalma megállított bennünket a sír szélén. Visszafordultunk és

elindultunk egy úton, amely véren és szenvedésen vezet át, de a feltámadáshoz vezet. Az Isten nagyon meglátogatott bennünket. Bűneink özönét vérrel és szenvedéssel fizetjük és sok millió magyar embertelen sorsa szörongatja a torunkat. Az Isten nagyon meglátogatott bennünket. Sújtó

kezének csapásai alatt magunkra kell ébrednünk, jobbaknak, különbeknek kell lennünk, mint apáink voltak, mint mi eddig voltunk. Kemény lélekkel, acélos elszánt-sággal kell előremennünk és amit ez a nemzet nyomorúságban, szolgaságban, verejtékben és vérben elszenvedett, azt mind, mind jóvá kell tennünk és új ütemű, új stílusú magyar életet kell teremtenünk ezen a megkínzott földön. Ehhez azonban győznünk kell Bajtárs vagy elpusztulunk!

Ezért a győzelemért kell harcba indulnunk és ma este, az emberiség legnagyobb ünnepén fogadalmat kell tennünk, hogy a győzelemért, ha kell az életünket is zokszó és gondolkodás nélkül feláldozzuk. Az Isten nem hagyott el bennünket, Bajtárs. Sújtó kezének csapásait megérdemeltük és most nyomorúságunk és szenvedéseink mélyéről kiáltunk Istenünkhöz: Szünjék felettünk a szenvedések özöne, mert megbűnhödtünk már bűneinkért.

Uram Jézus! Adj erőt a szenvedéshez, adj erőt a küzdelemhez és tégy méltókká bennünket a győzelemre. Soha többé nem tűrjük, hogy ez áldott föld koldúsok és nábobok országa legyen, soha többé nem engedjük, hogy aranyhegyek árnyékában milliók sápadjanak nyomorúságos életük súlya alatt, soha többé nem hagyjuk, hogy ember és ember között rang, góg, butaság és születési előjog kínái falat emeljen, soha többé nem engedjük, hogy istentelen, materialista erők verjenek békllyót a feléd törő lelkekre. Ugy áldj és úgy büntess bennünket, ahogy méltók leszünk erre az új életre, erre az új magyarságra!

Áldd meg a vért, áldd meg a könnyet és verejtéket és boríts feledést iszonyú sebeink fölé, hogy előről tudjunk kezdeni mindent, hogy ne roskadjon össze a csapások súlya alatt bennünk a lélek és méltók tudjunk lenni a te áldozatádra, Uram Jézus. Amen.

Végvári:

Nagy magyar télben...

Nagy magyar télben picike tüzek,
A lángotokban bízom,
Legyen bár messze pusztán rőzseláng,
Bár bolygó fény a síron,
Szent házi tűz vagy bujdosó zsarátnok:
Boldog vagyok, ha magyar lángot látok.

Nagy magyar télben picike tüzek,
Szikrák, mécsék, lédércek,
Mutassatok bár csontvázhalmokat,
Vagy rejtett aranyércet,
Csak égjete, csak melegítsetek ma,
Soh'se volt ily szükség a lángotokra!

Nagy magyar télben picike tüzek,
Jaj, be szétszórva égtek,
Királyhágón, Kárpáton, mindenütt!
De mondok egyet néktek,
Szelíd fények és szilaj vándorlángok:
Mit gondoltok: ha összefogóznátok!

Nagy magyar télben picike tüzek,
Soh'se volt olyan máglya,
Mintha most ez a sok-sok titkos láng
Összefogna egy láncba...!
Az égig, a csillagos égig érne,
És minden idegen rongy benne égne!

Győzelem, vagy halál!